

DİNLER SAVAŞI
(ve)
“Kur’an’da Çelişkiler Var”
İddiasına Cevaplar

Dinler savaşı, diye başlık koydum. Fakat bazı mutaassıp cahillerin lokal çatışmaları istisna edilirse; tarihte büyük çapta dinler savaşı yoktur. Tam aksine tarihî en büyük savaşlar, siyasi ve ekonomik nedenlerden dolayı olmuştur. Evet, tarihe yön veren, sosyal dokuları oluşturan asıl faktör ekonomidir. Din ve siyaset ise, sadece hayatın kalitesini artırır, onu daha güzel ve daha düzenli yapar.

Evet, az bir kısım savaşlar, dinler arası ve dindar ile dinsiz yapılar arasında olmuştur; fakat dikkatlice incelendiğinde bu ikinci kısım savaşların asıl sebebinin yine ekonomik kaygılar olduğu görülecektir. Tevrat’tan gördüğümüz kadarı ile Benî İsrail’in diğer milletlerle olan savaşları, genellikle bu ikinci kısımdandır. Müslümanların açtığı savaşların çoğu da ya bu kısımdandır veya diğer memleketlerde baş gösteren ağır zulümleri ortadan kaldırmak içindir. Birkaç önemli misal şudur:

1) Hz. Muhammed’in savaşları:

a) Ya şirki ve zulmü ortadan kaldırmak içindi. Eğer tebliğ yolu kapalı ise..

b) Veya muhtemel ve gerçekleşmiş saldırıları önlemek içindi. Bizans ile ve Medine Yahudileri ile olan savaş gibi.

c) Onun diğer dindar veya medenî devletlere gönderdiği mektuplar ise, bir savaş ilanı değildir. O mektupların hepsinin başında “*eslim*” ifadesi var. Bu da “*Bizimle barış yapın; antlaşın ve dinimize engel olmayın.*” demektir. Fakat maalesef birileri, bu “*eslim*” gerçeğini “*aminu*” diye anlıyorlar. Yani “Ya bize iman edin veya sizinle savaşırız.” diye çevirmişler ki; bu çeviri, Asr-ı Saadetteki uygulamalara ve Kur’anın onlarca ayetine açıkça aykırıdır.¹

2) Müslüman devletlerin diğer devletlere savaş ilan etmeleri ise, dinin bir gereğinden ziyade o çağın siyasi yapısının gereği olmuştur. Çünkü Ortaçağ’da “Sen ona savaş açmadığın takdirde o sana savaş açar, seni bitiriyordu.” Müslümanların İran ve Bizans ile olan savaşları bu çeşittendir. Hatta Afrika’dan herhangi bir tehlike söz konusu olmadığından Hz. Ömer, Roma’nın elinde olmayan Batı Afrika’ya savaş açılmasını yasak etmiştir. (M. Ali Sallabi, İslam’da Şura)

3) O çağın bu kötü alışkanlığına rağmen Fatih Sultan Mehmet’in İstanbul’u, Balkanları ve Anadolu’yu almasının ve başarısının sebepleri yine sosyal ve ekonomik ağırlıklıdır. Çünkü Balkanlarda halk, Kilisenin toprak ağalığı ve siyasi-dini baskısı altında fazlasıyla eziliyordu. Onun İstanbul’u ve Anadolu’nun Osmanlı hâkimiyeti altında olmayan ve verimsiz bir şekilde yönetilen diğer bölgelerini alması ise, ağırlıklı olarak stratejik idi. Onun içindir ki; kısa bir dönem içinde, bütün Asyalı ve Avrupalı muhaliflerine rağmen başarılı oldu; kendini yeni

¹ Bu mektupların ve Kilisenin elinde bulunan ahitnamelerin bir kısmının kriminal tarihlerinin fazla eskiye gitmemesinin sebebi şudur: O eski yazılı belgeler Asr-ı Saadetteki imkânsızlıklardan dolayı zayıf malzemeler üzerine yazılmış idi. İşte bu malzemeler H. 2.-3. asırda çürümeye yüz tutunca, yeni nesiller onların aynısını kopyaladılar. Çünkü bu belgelerin varlığıyla ilgili çok kuvvetli rivayetler vardır.

Bizans Kralı ilan etti, Hıristiyanlara tam bir ekonomik ve dinî hürriyet tanıdı. (M. E. B İslam Ansiklopedisi)

René Guénon gibi mütefekkirler, geçmiş bütün savaşları, hatta Haçlı Savaşlarını dahi kutsal savaş olarak gösterebilirler de; bunlar dikkatlice incelendiğinde, özellikle Haçlı Savaşlarının o dönemdeki Avrupa'nın derin açlık ve fakirliğinden kaynaklandığı görülür. Birçok tarihçi bunun farkına varmıştır. (Cennetin Krallığı filmi, bu gerçeği beyazperdeye aktardı.)

Hatta Alparslan'ın Bizans'la olan savaşı dahi birinci planda ekonomik sebeplere dayanır. O, Doğu Anadolu Bölgesi yerine ısrarla Urfa, Antep ve Halep'i istiyordu. Çünkü Türkmen kabilelerinin tarıma çok ihtiyaçları vardı. (M. E. B İslam Ansiklopedisi)

İşte geride kalmış bu çağlara rağmen, bazı Müslümanlar, İslam'a hizmeti, Tevrat ve İncil'e saldırıda bulunduğu gibi; siyasi propagandalar sonucu sadece kimlik olarak Hıristiyan olmuş bazı gençler ve çevreler de, çareyi Kur'an'a saldırmakta buluyor. "***Tevrat ve İncil'de çelişkiler yok da; Kur'anda çelişkiler var.***" diye internette propaganda yapıyorlar.

Evvela, ben dinin özüne ve eski kutsal kitaplara saldıran Doğu Perinçek'e cevap verme noktasında 12 senedir, yazıyor ve çiziyorum. Henüz o eski kitaplarda görünen zahiri çelişkilerin tümüne cevap vermeyi bitiremedim. Bu konuda iki kitap ve kırka yakın makale yazdığım halde. Ben dindar ve Kur'anın bir talebesi olarak o kitapların değiştirildiğine inanmıyorum. Fakat dil kaybından dolayı yanlış anlaşılabilir veya hiç anlaşılmayan bin küsur mesele var. Eğer Doğu Perinçek dışındaki diğer çevrelere de cevap versem galiba bir ömür yetmez.

İşte bu kadar sıkıntılara rağmen (ki Avrupa bu yanlış anlaşılmalardan dolayı dinsiz oldu) kalkıp Kur'an'daki az bir dikkat ile cevapları anlaşılabilir birkaç teferruatı "Kur'an'daki Çelişkiler" diye itham etmek ve internette propaganda yapmak, ahlaksızların ve dinsizlerin ekmeğine yağ sürmek, acaba hangi dindarlıktır, İsevî meşrepliğin neresinde bunun yeri vardır?

Şimdi bu siyasi gençlerin çelişki dedikleri 22 maddeye kısa, fakat mukni cevaplar vereceğiz. Ki bu asrın mağdur insanları iman ve ahlak konusunda çaresiz kalmamasın. Ve umarız ki; Hıristiyan diye geçinen o siyasi gençler de İncil'in ve İsa'nın ruhu olan ihlâs ve maneviyatı öğrenir, bu asrın deccalane olan kör din savaşından kendilerini kurtarırlar.

İşte 1. İtiraz:

"Birkaç Yerde Allah'tan Başka Kimse Şefaate Edemez." denilirken; *Meryem, 87. Ayette* "*Rahman Olan Allah'tan Ahit Alanlar Şefaate Edebilirler.*" deniliyor.

Bu zahiri çelişkinin 5 cevabı var:

a) Müşrikler bugünkü siyasi yapılanmada olduğu gibi, şefaati yüzde yüz bir torpil, ekstradan bir kazanç olarak görüyorlardı. Bütün putlara ayrı ayrı şefaate yetkinliği veriyorlardı. Ki Bakara 48'de anlatıldığı gibi bu inanç, özellikle mal ve fide ile şefaate hak etme inancı, Yahudilerde de vardı.

b) Kur'an geldi, birliği ve tevhidi anlatmak için bütün bağışlanma ve ekstra yardım yetkinliğinin Allah'ta olduğunu bildirdi.

c) İman ve evrensel değerler olmadan hiç kimse, malına ve dostlarına güvenmemesi gerektiğini söyledi. Ki Bakara, 48 ve benzeri birçok ayet, bunun ifadesidir.

d) Fakat insan, adalet yani denge ve amel-i salih ifadesi olan Rahmaniyete göre yaşasa ve Allah'ın sonsuz birliğine ve yetkinliğine inansa; yani Allah ona izin verirse o şefaata edebilir, deniliyor. Çünkü Allah'ın izin vermesi, adalet ve hakkaniyet demektir.

e) Çünkü artık bu şefaata, haksız bir torpil değil de, sibernetik dengeye dayalı olan varlıkların birbiri arasındaki etkileşim ve yardımlaşmaktır. Zaten şefaata kelime olarak iki şeyin birbirine destek olmasıdır. Mesela bir ümmet peygamberleri için dua ile destek olur. Onların peygamberi de maneviyatı ile onlara destek olur. (Şef' ve şefaata çift yapı demektir. Ters vitirdir.) Meryem 87. ayet ile Taha 109. ayet bu manayı açıkça bildiriyor. Fakat zahiri mealciler ve İncil'in mealcileri olan çağdaş Protestanlar, dil bilmedikleri için ve siyasi slogan ezbercileri olduklarından bu evrensel ontolojik manaları göremezler.

2. İtiraz:

“Kötülük Allah'tan Mı Gelir; Peygamberden Mi Gelir; Yoksa İnsanlardan Mı Gelir?” Çelişki İddiası, Nisa, 78 İle 79. Ayetler Üzerine!”

Bunun cevabı şu uzun ontolojik izahtır:

Kur'anın kader ve musibeti anlatan 4–5 ayetinin tefsiri:

Evvela yaratılış ve varlıkla ilgili ayetlerin terminolojisini bilmiyoruz. Biz o ayetlerin manasına geçmeden önce, bizim bu ontolojik terminolojiden 5'ni kısaca görmemiz gerekiyor.

a) *“Enerji, kudret ne sonradan var olur, ne yok olur.”* Bu enerji ve kudret Allah'ın mülküdür, tarlasıdır, hamurudur. Burada artma-eksilme olmaz. Kur'anın mülk kavramı ile ilgili ayetlerinden, güç ve varlıkta eksilme ve azalmanın olmadığı, Allah'ın mutlak hâkimiyet manasında mülkünde istediği gibi tasarruf ettiği anlaşılıyor.

b) Allah, mülkü sayılan enerjide sonsuz tasarruf ile sonsuz ilminden o enerjiye bir kader ve yazılım yerleştirir, onu bir nesne (bir şey) yapar. Form almış olan bu nesne, yaratılmış olur. Sonra sonsuz iradesiyle, yarattığı o nesneyi tekâmül kanununa bindirir; varlığı çok güzel ve sayısız üretim gücünü gösteren bir makine yapar.

Kur'anda: Allah, gerçek manada mülkü (enerjiyi) ve yaratmayı (o enerjiye şekil verip halletmeyi), onu geliştirmeyi sadece Kendi Sonsuz Soyut (mücerred) varlığına verir. Evet, dağılmaya, entropiye tabi olan enerjiyi geri toplayıp, ona parçacık, atom, molekül, hücre şeklini veren (yani yaratan), sonra sonsuz bir sistem şeklinde idare eden sadece sonsuz bir ilim olabilir. [*Halk kavramı, şekil ve biçim vermek demektir. O da kudrete ilim ile şekil ve biçim verip onu nesne haline getirmektir.*] Demek mülkte artma azalma olmazken, yaratmada (yeni form ve nesnelere icat etmede) artış oluyor. Şöyle ki:

“Göklerin ve yerin varlığını bu sonsuz ilminin yazılımıyla açan (Fatır); onları idare etmede ikişer üçer ve dörder ayrı yerlerde bulunacak şekilde meleklerle yetenek veren Allah, sonsuz kemalat sahibidir. Allah, meşietini çerçevesinde yaradılışı (form alan şeyleri) artırıyor. Çünkü O'nun sonsuz kudreti, sonsuz şeylere biçim vermek için yeterlidir.” (Fatır, 1)

Dindar âlimler *Yaratma Allah'a mahsustur*. derken, bu boyutu kastediyorlar. Yoksa basit şekil verme manasında Kur'an, halk kavramını insan için de kullanıyor.² Hz. İsa "Çamura şekil veriyorum" diyor.

c) İnsan, cüz'i özgür iradesi ile önemli bir dosya olarak, kâinatın bu sonsuz yazılım ve mukadderatı içinde önemli bir yere sahiptir; fakat yaratıcı değildir; sadece sistemin tetiklemesinde önemli bir rolü vardır. Özellikle, mahiyetleri yokluk ve hiçlik olan günahlar, eksiklikler ve musibetlerin ortaya çıkmasında.

d) Sistem sonsuz olduğundan ve insanın rolü, her an her farklı şeyde değişebileceğinden insanın gerçek sebebiyet oranı, ancak vicdan ile bilinebilir. Belli bir kalıp ve ilmî çerçeveye ile çizilemiyor. Sadece belli başlı ilkeler söylenebilir, şöyle ki:

1) İnsan sisteme inanıp bağlanırsa, kurtulur.. Ve koptuğu kadar da hiçliğe yani zarara uğrar.

2) Nimetler, olumlu ve somut sebep ister. İnsan bu nimetlerin temininde özellikle bütün varlığın bir meyvesi olan olumlu işlerde gerçek sebep olamıyor; isterse, entegre olursa ancak mazhar olur. Olumsuz durumlar ise, somut sebep istemediklerinden, insan onların sorumlusu olabilir. Yani yıkım genellikle reel bir sebebe dayanmadığından, yani bir insanın sadece görevini yapmaması gibi negatif bir sebep bazen dünyalar kadar sisteme zarar verdiği için elbette varlığa büyük zararlar verebilir ve musibetin sebebi olur. Bu derin meseleyi bilmek için insanın kader ve irade gerçeklerini biraz bilmesi lazımdır. Şöyle ki:

e) *Kader dediğimiz imanın altıncı rüknü*, bu ontolojik boyutu bildirmekle beraber insanın, manevî gelişmesini sağlayan, onu gerçek bir kul yapan, ona sonsuzluğu yaşatan bir hakikattir. Ki Bakara 285. ayet, imanın beş rüknünü beş kelime ile anlatırken, 286. ayet, 10 cümlesiyle kaderin çerçevesini ve insanın gelişmesi ile ilgili eğitici yönünü gösteriyor.

"Peygamber Allah'tan kendisine indirilene inandı. Müminler de inandı. (Ona inen de şudur:) Allah'a iman, meleklere iman, kitaplara iman, ayırım yapmadan peygamberlere iman. Emirleri dinleyip itaat etmek, eksik kalmışsa mağfaret dilemek yani her şeyin Allah'a (metafizik ahiret âlemine) döneceğine inanmak." (2/285)

Hülasa: Eğer insan, büyük dosya dediğimiz varlık sistematüğünü kavramazsa, bu büyük dosya içinde küçük beninin sorumluluğunu, görevini, sınırını vicdanen dahi olsa anlamazsa, göreceli olan kötülük problemini çözemezse, üç boyutlu sınırlı âlemin niteliklerini mutlak âleme teşmil etmeye çalışırsa, ne Allah'ı, ne ahireti, ne de kaderi bilir. Biliyor görünse de, bu iman gereği olan ibadet hayatından sürekli olarak kaçır, daima bahane arar. Kur'an, Nisa suresi, 77-79. ayetleri ve Hadid suresi, 22-23. ayetleri ile bu bahaneleri cevaplar. Ontolojik doğru bir çerçeve çizer, insanı kadere iman ile, sonsuz bir sisteme entegre eder. Şöyle ki:

"Gördün mü? O kişiler ki; kendilerine 'İnsanlara saldırmayın; sadece namaz kılın ve zekât verin! denildi. Bunun ardından kendilerine cihad farz edilince, onlardan bir grup, Allah'tan korkmak kadar belki daha fazla insanlardan korkmaya başladılar. 'Ey Rabbimiz, neden bize cihadı farz ettin? Neden kısa da olsa bunu geciktirmedin?' dediler. Sen vahiy diliyle de ki: Dünya hayatı çok çok kısıdır ve azdır. Kendi özünü koruyanlar için ahiret çok daha faydalıdır. Ayrıca orada dünyada yaptıklarınızın karşılığını tamamıyla alacaksınız!"

² Al-i İmran, 49.

[Çünkü büyük mukadderat dosyasının bütün emirleri uygulanır. Bir insanın doğumu ve ölümü de bu büyük dosyaya bağlıdır. Onun küçük iradesinin (dosyasının) yetkisinde değildir.]

“Siz nerede olursanız olun, kat kat korunmuş saraylarda dahi olsanız, mukadder olan ölüm sizi bulur. İşte bu bahaneçiler, sonsuz sistemin zamanüstü ve sistemin kabul ettiği bu gibi evrensel yasaları bilmedikleri için, kendilerine bir iyilik dokunsa bunu Allah verdi, diyorlar. Bir kötülük (musibet) onlara dokunsa suçu sana atarlar. Sen vahiy diliyle de ki: Bir şeyin gerçekleşmesi, Allah’ın sonsuz sisteminin kabul etmesiyle ancak olabilir. Dolayısıyla iyilik-kötülük hepsi (özellikle yaratılması) Allah’tandır... Bunlara ne oluyor? Söz anlamıyorlar!” (4/78)

[Evet, yaratma ve gerçekleşme açısından hayır da musibet de Allah’tandır. Fakat ontolojik bilgi şudur:] Sana gelen bütün olumlu şeyler ve güzellikler, Allah’tandır. (Çünkü her şey her şeyle ilişkili bir tarzda birlik içindedir. Ve bir şeyi yaratmak, her şeyi yaratmayı gerektirecek kadar güç ve bilgi ister. Bu da ancak Allah katında vardır.) Fakat sana isabet eden herhangi bir kötülük nefisindedir. (Çünkü kötülük, ademe ve yokluğa dayanır; veya sonucu adem ve yokluktur. Burada nefis, görevini yapmamak ve işin gereği gibi davranmamakla kötülüğe sebep olabilir.)

“Evet, Biz seni, varlığın bu derin boyutlarını açacak şekilde elçi olarak gönderdik. Allah’ın her şeyi görmesi, hiçbir şeyi anlamsız bırakmaması (israf etmemesi) yeterlidir.” (4/79)

“Yeryüzüne veya size bir musibet dokunmaz ki, biz onu formel olarak yaratmadan önce, mutlaka bir kitapta yazılı idi. Her şeyi sonsuz bir kitap (dosya) içinde yazıp kaydetmek Allah için çok kolaydır.” (Çünkü O sonsuzdur.) (57/22)

“Allah kaderini ve sistemini böyle gösteriyor ki; elinizden filen kaçan şeye karşı asla üzülmesiniz. Ve elinize geçenden dolayı şımarmayasınız! (Yani gerçek ve bilgili kul olasınız.) Çünkü Allah şımarık ve hayal âleminde yaşayanları sevmez. (Yani onları başarılı kılmaz.) Çünkü Allah’ın sistemi gerçeklere dayanır.” (57/23)

Dikkat edilirse, toplumumuzun gerçekten doğru bilgidir ve sorumluluktan daima kaçtığı görülür. Daima bahaneler dinliyoruz. Kişi işine gelirse eksigi ve suçu Allah’a atar. Müşrikler gibi Allah istemeseydi, biz böyle olmazdık, der. Genelde de suçu diğer insanlara, hatta hayali batıl sebeplere verir. Kendi benini Tanrı gibi hissettiğinden daima onu takdis eder.

İşte kadere iman rüknü, bu ve benzeri hastalıkları bireyden ve toplumdan kaldırır. Onlara kulluk ve sorumluluk katar. Yoksa Hegel’in anladığı gibi, mutlak determinizm, esaret ve cebir değildir. Çünkü insan denilen özgür bir dosya göz önünde duruyor. Evet devlette kalem ve kılıç (memurlar ve askerler) iş görür. Fakat bunların her biri devlet başkanı olmaya kalkışırsa anarşi doğar, insanlar birbirini yer.

3. İtiraz:

“Müslümanlar Dışındaki Diğer Dindarlar Cennete Girebilir Mi?”

Bu konu Kur’anda 20’ye yakın ayette gayet açıktır. Cevabı da “Evet kim, Allah’a ve ahirete tam inansa ve yararlı amel yapsa o Cennetin bir başka ifadesi olan korkusuzluk ve üzüntüsüzlüğü hak eder.” (Bakara, 62; Maide, 69)

Al-i İmran 85. ayet ise bu manaya zıt olmadığı gibi; 84. ayet ile beraber ele alındığında görülecektir ki; İslam sadece 1400 yıllık sürecin ismi değil de; vahiyle gelen bütün semavî dinlerin ve dindarlığın oluşturduğu sistemdir. Yani İslam'ın dışındaki dinler, insanın kendi yapay kurgusuyla oluşturduğu nefsanî, dünyevî maddi düzenlerdir. “Dinler ile İlgili Makale”de bunun onlarca delilini göreceksiniz:

“De ki: ‘Biz Allah’a, bize inen Kur’ana, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve esbata inen yasalara inandık. Musa’ya, İsa’ya ve Rablerinden aldıkları diğer peygamberlere verilen hakikatlere inandık. Aralarında asla ayırım yapmayız. Biz Müslümanız.” “Kim bu evrensel semavî İslam’dan başka din ararsa, o ondan kabul edilmeyecektir. Ve o ahirette zararlı çıkanlardan olacaktır.” (Al-i İmran, 84–85)

4. İtiraz:

“Cennetin Genişliği Meselesi”

Al-i İmran, 133 ile Hadid, 21 arasında çelişki yoktur. Çünkü birincisinde “Öyle bir Cennet ki eni gökler ve yerdir” denilmiş. İkincisinde “Öyle bir Cennet ki eni gökler ve yerin eni gibidir.” deniliyor. Ayrıca bu meselenin tam manasını bilmek için;

- Cennetin çok boyutlu olduğunu;
- Ve fizikteki 10 boyutun mahiyetini;
- Kur’anın lafızlardan ziyade manayı esas almasının sebebini;
- “Yer” kavramının bütün 3 boyutlu fizik âlemin ifadesi olduğunu;
- Gökler ve gök kelimesinin metafizik âlemin ifadesi olduğunu;
- (Ki İncil’de de böyledir.)
- Gök kelimesinin cins isim olarak gökler manasına gelebildiğini;
- Bilmek gerekir.

Acaba Hıristiyan kardeşlerimiz bütün bunları biliyorlar da mı Kur’ana itiraz ediyorlar? Yoksa bu zahiri mana ile İncil’de geçen bu tür “gök ve gökler” kavramlarının manasını ve zahiri çelişkilerini bildiler de sıra Kur’ana mı geldi?

5. İtiraz:

“İlk Müslüman Kimdir?”

Kur’anın bütününe (özellikle Al-i İmran, 67’ye ve Hacc, 78’e bakıldığında ilk Müslüman yani zıtları barıştıran ve dengeli giden (Hanif olarak yaşayan) ilk kişi Hz. İbrahim’dir. Ki başka birçok yerde “Ya Muhammed, sen İbrahim’in dinine uy” diye emirler vardır. En’am, 143’teki “De ki: Ben Müslümanların ilki olmakla emr olundum” ayeti, Hz. İbrahim kıssası içinde geçiyor. Ve Hz. Muhammed burada İbrahim makamında muhataptır ve onun namına konuşuyor. Ayrıca Hz. İbrahim’in Hanif İslam dini kaybolduğundan çağdaş pratik olarak ilk Müslüman Hz. Muhammed’dir. Ki 22/78’de şöyle denilmiştir:

“Sen bu İslam konusunda İbrahim’in pratiklerini yaşayarak Sahabeler için şehit (yaşayan şahit) olacaksın. Sahabelerin de diğer insanlar için Şüheda (yaşayan şahitler) olacaklardır.”

Araf 143’te ise “İlk Müslüman” denilmiyor. “İlk Mümin” deniliyor. Ki bunun da manası şudur: “Allah’a, görerek inanan ilk mümin Hz. Musa’dır.” Tevrat’ta da bu mana, açıkça birkaç sayfa içinde açıklanmıştır.

6. İtiraz:

“İblis Melek Midir? Cin Midir?”

Melek, fizik ve metafizik varlık olarak şuurdu, planlı, ruhanî (yani yazılım olan) güç demektir. Ki bunlar genelde düzenli varlıklardır. Cin de fizik olarak görünmeyen bütün ruhanilere denilir. Hatta tam görünmeyen, Cennet, cenin ve akli görünmeyen mecnun kelimeleri de bu kökten gelir. İşte ruhanî (gizli) varlıklar olduklarından bazen meleklerle de cin denilmiştir. Kehf, 50 ve Saffat, 158’de görüldüğü gibi. Fakat İblis (ki ruhanî bir varlıktır;) insan yaratılmadan önce, aktif olarak kötü değildi; bir derece melek gibi idi. Ne zaman insan yaratıldı, imtihan kapısı açıldı; o zaman İblis, Cennet ile ifade edilen o sabit ortamdan kovuldu; şeytanlık yapmaya başladı.

Bir Not: Allah’ın mücerret soyut varlığına *Allah* ismi verilir. Onun diyalektik somut tecellisine *Rahman* denilir. İblis kavramı Allah’ın düşmanı manasına tekabül eder. Şeytan kavramı ise, Allah’ın Rahmaniyyetinin düşmanı kavramına tekabül eder. Acaba hiç dil bilmeyen, Kutsal Kitapları yalnızca zahiri meallerinden okuyan bu ukalalar, nasıl oldu da kimsenin görmediği çelişkileri görebiliyorlar? Galiba bunlar sadece dinsiz şeytanları güldürebiliyorlar.

7. İtiraz:

“İslam’da Vasiyet Geçerli Mi? Geçerliyse Bu Miras Ayetleriyle Çelişiyor.”

Cevap: İslam’da Bakara 180’de ifade edildiği gibi; aile bağlarının güçlenmesi ve şefkatin yerleşmesi ve durumu zayıf olanların desteklenmesi için vasiyet emredilmiştir. Bu vasiyet 1/3’ü geçmemelidir, diye Nisa suresinde açıklanmıştır. Ve bizzat Bakara 181’de, kişi bu vasiyet oranında aşırı gitmemesi emredilmiştir. Yani vasiyet, Nisa suresinde geçen miras ayetlerine zıt değildir. Yani bu vasiyet, bireyseldir ve kişinin ekonomik durumuna göreler.

Fakat maalesef nasıl Hıristiyanlık, Ortaçağ’da birçok mezhebe bölündü, bu mezhepler biri diğerini tekfir etti; İslam’da da bazı mutaassıp fikhî mezhepler çıkıp işi metre ve kilo ile sınırlandırmak istemişler; ayetlerin esnek manevî anlayışını unutturmuşlar.

8. İtiraz:

“Allah Katındaki Zaman Çelişkisi:”

Hâşâ! Bu manadaki üç ayet arasında çelişki yoktur; tam aksine mucizevî derin bir hakikat bilgisi vardır. Secde, 5’te: Emir ki; manevî ve ilahî buyruğun bir tecellisidir; bir günde (bizim sayımızla bin senede) Allah katına (metafiziğe) döner, denilir. Hacc, 47’de de böyle bir mana var. Bu iki ayetin şöyle üç yorumu vardır: **1)** Bin sene, çok uzun bir mesafenin ifadesi olup sayısal bir ifade olmayabilir. **2)** Birinci ayet, manevî ve ruhanî varlıkların hızının çok yüksek olduğunun ifadesidir. **3)** İkinci ayet ise, ahirette zamanın çok farklı olduğunun ve azabın acılığının ifadesidir.

Mearic, 4’teki bilgi ise, metafizik âlemin süresinin ifadesi değildir. Mearic (basamaklar) kelimesi ile ifade edilen antropolojik dönemlerin (ki genelde 50 bin sene sürerler) ifadesidir. Ayet, burada der ki: Nasıl insanlık tarihinde kıyamete benzer böyle olaylar var, bu dönemlere bakan melekler ve ruh metafizik âleme geçerler. Yeni melekler (dosyalar ve güçler) ve yeni bir ruh (anlayış) gelir; bir gün sizin de sonunuz gelecektir. Siz de, size müekkel meleklerle ve şimdiki mevcut anlayışınızla başka bir âleme, ahirete geçeceksiniz. (Bu mana, İbn Arabî kitaplarında vardır.)

9. İtiraz:

“Allah Her Şeyi Bilirken, Neden Enfal, 66’da ‘Allah Bildi’ (ve başka yerde) ‘Ki Allah bilsin.’ deniliyor.”

Cevap: Üç önemli prensip ve ilimle ilgili şu 2 sayfalık bilgidir.

1) Fizik olsun, metafizik olsun, eğer bir şey maddeten veya yazılım olarak varsa o Allah’ın ilmi içindedir. Çünkü varlığın her çeşidi zaten Allah’ın şu üç temel isminin tecellisinden var oluyor: Kudret, ilim, irade. Kudret enerjisi, ilim yazılım ve formu, irade de o varlığın yaşam sürecini ifade ediyor.

2) Dolayısıyla bir şey varsa (gaybî veya şuhudî olarak) o mutlaka Allah’ın bu üç isminden oluyor. Dolayısıyla Allah her şeyi (yani her varlığı) biliyor.

3) Ve Allah için zaman yani öncelik ve sonralık olmadığından, ayrıca insan kaderi, sonsuz ihtimaller içerdiğinden; yani hiç kimse “benim kaderim yazılı idi” deyip sorumluluğu üstünden atamadığından; yani imtihan sonucu ortaya çıkmadan “bu biliniyordu; sonradan da gerçekleşti” diyemez. Haliyle “Allah bildi” ifadesi o şey ortaya çıktı, manasına gelir. Çünkü bir şeyin ortaya çıkması için Allah’ın kudreti, ilmi ve iradesi gerekir. Yani her şey onun o üç sıfatının nokta yansımalarıdır. Tevrat’ta da bu bilfiil İlahi ilim *“Allah ışığın iyi olduğunu gördü.. Allah insanların bozulduğunu gördü.”* şeklinde ifade ediliyor. (Tekvin Kitabı)

Fakat Hıristiyanlar, Aquinolu Thomas yüzünden Matta, 25. Babın birlik anlayışını ve teslisin birliğini unuttuklarından; Müslümanlar da Orta Çağ Kelam doktrini yüzünden bu Kur’anî birliği bilmediklerinden; yani “ötelede bir Allah var ve bundan ayrı olarak müstakil, etkin yetkin bir kâinat var” anlayışı içinde olduklarından ve Arapçanın dil özelliklerini bilmediklerinden “Allah bildi” gibi ontolojik prensiplerin manasını anlayamıyorlar. Onun için Hıristiyanlara da, Müslümanlara da şu ilim bahsini öneriyoruz; belki gerçeği bilirler.

İlimle İlgili Bir Tahlil:

Allah’ın varlığı sonsuz olduğundan dolayı onun için, baş ve son, zahir ve batın farkı düşünülmemeyeceğinden, Allah zaman ve mekân üstüdür, denilmiştir. Zaman ve mekân sadece onun o sonsuz varlığının birer nokta tecellisidir. Haliyle bizim bir an dediğimiz hakikat onun için sonsuzdur. Gerçek manaları ile o önceden biliyordu veya biliyor veya bilecek gibi fiil kipleri, onun için kullanılamaz. Fakat o sonsuz İlahî ilim, zaman şeridi üzerinde sıra ile somutlaştığından, Bediüzzaman Said Nursi, bu hakikati ancak *“Her şey yazılıdır, yazılıyor ve yazılacaktır”* diye ifade ediyor. (14. Söz).. Kaderi, levh-i mahfuzu, âlem-i mana ve misali de, hatta Allah’ın o sonsuz ilmini de çekirdeklerde, genlerde ve şeffaf şeylerde gösteriyor. Bunları ötelede, bu kâinattan ayrı olarak var olan hakikatler, diye anlatıyor. 26. Söz’ün 3. ve 4. mebhaslarına bakınız.

Demek *Madem Allah önceden biliyor; ben nasıl kaderimi değiştirebilirim* gibi sorular tamamıyla vehmî ve duygu yanılgısı sonucu söylenen sözlerdir. Böyle düşünen birisine verilen cevap da, hiç astronomi bilmeyen bir köylüye: “Güneş yerinde duruyor; dönen sadece dünyadır. Güneş bir yere gitmiyor.” demek gibi bir şeydir. Evet, bu gün bir mühendise dahi “Bizim nedensellik ve zaman algımız bir az yanılgılıdır” desen; büyük bir ihtimalle o da, o köylü gibi seni sapık olarak görecektir.

Haşır suresinin sonunda: *Allah O Allah'tır ki ondan başka tapılmaya değer (yani sonsuz olan) bir varlık yoktur. O fizik ve metafizik âlemleri (gayb ve şehadet âlemlerini) bilendir;* deniliyor. Resm-i Osmaniye göre; *O fizik ve metafizik âlemlerin ilim ve yazılımdır,* şeklinde de okunabilir. Bu gibi ayetlerde Allah'ın ilim veya adl olarak ifade edilmesi, O'nun sonsuz, soyut ve yetkin varlığına aykırı olmaz. Çünkü her bir isminde diğer bütün esma münderiçtir. Bu gibi yerlerde dikkat edilmesi gereken, ehadiyet ile vahidiyet hakikatlerini birbirine karıştırmamaktır. Devletin somut bir tecellisi olan karakolu devlet ile eşit tutmamaktır.

Demek onun için zaman olmadığından diyebiliriz ki; onun ilmi ile olan ve yazılım olan şeyler vardır; ilmi ile olmayan, onun kader ve yazılımı ile şekil almayan şeyler yoktur. Hatta İmam Maturidiye göre; bu hayalî, madum kavramlara şey bile denilmez.³ Çünkü şey, Allah'ın irade ve meşietiyel⁴ var olan varlık demektir. Burada, geçen beş önermenin mucizevî nükteleri ile açılan bu gelen iki ayetin manasına bakalım:

“Eğer size bir yara dokunmuşsa, kati olarak bilin ki; karşı düşmanınıza da aynı yara dokundu. Galibiyet-Mağlubiyet dönemleri, insanlar arasında sürekli el değiştiren bir hakikattir. (Yani varlık ve hayat sistemleri sibernetiktir. Dolayısıyla dengeye dayalıdır. Bu dünyevî sistemin çalıştırılması yanında ayrıca Allah bu savaş ile iman edenleri bilmek istedi. Ve sizden bazılarını şehitlik mertebesine çıkarmak istedi. Allah zalimleri asla sevmez.” (3/140)

Bu ayetten çıkan prensipler: **1)** Dünya hayatının sibernetik sisteminin çalışması için, savaş yani değişim ve dönüşüm gereklidir. **2)** Bu hikmet için hiçbir taraf daima galip gelemez. **3)** Bu sistemin bu gibi dünyevî faydaları yanında, imtihan ve ebediliği kazanmak gibi uhrevî ürünleri de vardır. **4)** Bu sistemin zıddı ise, zulüm ve dengesizlik demektir. Hiç var olmamak demektir. Böyle bir durum ise daha çok kötülük ve şer demektir. **5)** Allah'ın ilmi için önce ve sonra yoktur. Allah için zaman ve mekân kaydı olamaz. Yani eğer bir şey Allah'ın ilminde varsa olur. Başka bir tabir ile bir şey mesela ya somut olarak veya yazılım olarak veya genetik olarak yoksa o şey Allah'ın ilminde de yok sayılır. Diğer bir ifade ile; yaratılmaya elverişli olmayan hayalî bir şey yok sayılır. Biz bu hakikati şöyle özetleriz: Varlığın veya olayların şey ve nesne olabilmesi için bir yazılım ve plan gerekir. İşte Allah'ın ilmi bu yazılım ve plandır. Yazılım ve planda olmayan, yok sayılır. Bu hakikati Yunus suresinin 18. ayeti daha da açık olarak ifade ediyor:

“Allah'ın dışında, kendilerine ne fayda ne de zarar verebilen şeylere tapıyorlar. Ve “Bunlar Allah katında (gayb âleminde) bize şefaate edecekler” diyorlar. Sen vahiy diliyle de ki: “Allah'ın ne göklerde ne de yerde (ne metafizik ne de fizik alemde) bilmediği şeyi O'na haber mi veriyorsunuz?! [Yani böyle bir şefaate, haksızlık ve yanlış olur. Bir açıdan adalet ve denge demek olan Allah'ın ilminde böyle bir şey var olamaz.] Allah bu gibi haksızlıktan, zulümden ve yanlış yapmaktan çok münezzehdir.” (10/18)

Hulasa; 3×3'ün 12 etmesi diye bir şey düşünülemez, Allah'ın dengeli hakkaniyetli ve adil düzeninde böyle bir şey var olamaz. Soyut bilgi verisi bile olamaz. Allah'ın sistemi böyle bir şeyin varlığına (yani malum olmasına) yol vermez. Bu iki ayetin ifade ettiği ilm-i İlahinin mahiyetini Hucurat suresinin son iki ayeti, zamansızlığı ve matematiği bilmeyen bedeviler üzerinden, daha açık bir şekilde anlatıyor. Şöyle ki:

³ İmam Maturidi, Tevhid Kitabı, s. 86

⁴ Kur'anda meşiet kavramı, bilfiil olarak gerçekleşen irade demektir. Fakat dini kitaplarda meşiet ve irade kavramları biri diğerinin yerine kullanılıyor.

“Siz nasıl kalkıp dindarlığınızı Allah’a bildirmeye çalışıyorsunuz. (Bu nasıl mantıksız bir şey!) Çünkü bir şey varsa, olmuşsa o mutlaka Allah’ın ilminde vardır. Allah, göklerdeki (metafiziki) ve yerdeki (fiziki) bilendir. O her şeyi bilendir. Bir şeyin varlığı ancak onun ilmiyle olur.” (49/16)

“Allah, görünen ve görünmeyen âlemlerin gaybını (iç-soyut mahiyetlerini) bilendir. O ayrıca yaptıklarınızı görendir. (Yani onun ilmi, zanna, hayale, tahmine dayalı değildir. O kesin veriler şeklinde bilir. Dolayısıyla; dengesiz, haksız veya matematik ilmiyle çelişen hiçbir şey var olamaz. Demek sizin gösterişiniz ve yalanınız yokluktur; siz bilerek kendinizi bu yokluğa atıyorsunuz.” (49/18)

11. İtiraz:

“Allah ve Melekleri Nasıl Muhammed’e Dua Eder?”

Bu saçma itiraz, cevap vermeye bile değmez. Çünkü bütün İslamî kitaplarda “*salat*” fiili melekler ve Allah için kullanıldığında rahmet ve destek manasında olduğu ısrarla söylenilir. Maalesef bugünkü dindarlar, rahmet kavramını dua, diye anlıyorlar. Hâlbuki kelimenin asıl manası ekstra bir destek ile başarılı kılmak, demektir. Ayrıca şu gelen ayette bu mana, gayet açık olarak verilmiştir:

“Allah ve melekleri size *salat* eder (rahmet edip sizi destekler ki) sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarsın.” (33/43)

12. İtiraz:

“Allah Kanunlarını Değiştirir Mi?” Birkaç yerde değiştirmez, denilirken, Bakara, 106’da değiştirir, deniliyor.”

Acaba bu Hıristiyanlar, Hz. İsa’nın Tevrat’ın yüzde 80’ini askıya aldığını bilmiyorlar mı? Buna rağmen “Ben yasayı değiştirmeye gelmedim” dediğini okumadılar mı? Ve Allah, İsa’ya mucizeler vermekle kendi doğal yasalarını değiştirdiğini bilmiyorlar mı? Değişmeyen yasanın “Zalimlere hakkaniyet doğrultusunda cezanın mutlaka verileceği” yasası olduğunu bilmekle inançlarındaki zahiri çelişkiye hiç mi cevap vermediler!? Ki, *nesih* denilen hukukun en temel bir özelliği olan bir hakikati su-i istimal ediyorlar. Ve varlığın fizikî kurallarını sosyal meselelerle karıştırıyorlar. Ayrıca bakara 106’da “Allah (hikmeti gereği) bir ayeti unutturur veya hükmünü askıya alırsa, ya aynısını veya daha güzelini vazeder.” deniliyor. Demek gerçek manada bir değiştirme yoktur.

Beş sene önce bu konuda kısa bir cevap yazmıştım. Onu aynen buraya alıyorum. Belki Hıristiyan kardeşlerimiz hukuk öğrendikten ve fizik yasalardaki mucizevî yapıyı yaşadıkten sonra Hz. İsa’ya, onun mucizelerine ve maneviyatına inanırlar.

Nesih Kavramı:

Bazı âlimlerin iddia ettiği gibi, *nesih*, bir hükmün başka bir diğer hükmü, imha etmesi, değiştirmesi ve tamamıyla kaldırması değildir. Arapçada değiştirme ve kaldırmanın asıl kelimesi “*nesh*” değil de “*mesh*” dir. Ki kökten değişiklik demektir. *Nesih* ise bir gerçeğin ve bir hükmün yürürlükten kaldırılıp başka bir versiyonu ile icra edilmesi demektir ki, Bakara 106’da şöyle ifade edilmiştir:

“Allah bir ayeti (gerçeği, bir hükmü, bir tabiat türünü) yürürlükten kaldırır veya unutturursa, ya aynısı bir ayet ile veya daha iyi bir ayetle o ayetin yerini doldurur.”

Nitekim Ekolojide Allah bir türü tabiat kitabından kaldırır, ya o türe eşdeğer başka bir tür ile veya çevreye daha uygun başka bir tür ile onun yerini doldurur. Nitekim nesih kavramı kitap yazmada da çok kullanılır. Yani bir kitabın mana ve amacı bir, ama söz ve üslup versiyonları çok olabilir. Bu, o kitabın doğallığını, zenginliğini ve değişik boyutlara sahip olduğunu gösterir. Ve literatürde bu değişikliklere “nüsha farkı” denilir.⁵

Kur’anın ayetlerinin birbirini nesh etmesi veya Kur’anın daha önceki kitapları nesh etmesi bu manadadır. Müslümanların ittifakından maksat da budur. Yoksa birinin diğerini tamamıyla imha etmesi ve ilga etmesi demek değildir.

“İslam dini en üstündür, diğer dinleri tamamıyla imha ve ilga etmiştir” diye bir ayet ve hadis yoktur. Tam tersi, İslam’ın *“Orta bir yol”* –*ümmeden vasaten-* olduğunu bildiren ayetler olduğu gibi, Yahudilerin Tevrat ile Hıristiyanların İncil ile Müslümanların Kur’an ile amel etmelerinin gerekliliğini bildiren çok ayetler vardır. (Maide, 45–48 gibi..)

“İslam Dini” kavramı vahiy ile gelen bütün dinlerin ismidir. (Al-i İmran, 84–85 ve Muminûn, 52–53) Fakat İslam ümmeti denince, orta yol olan ve Hz. İbrahim’den beri var olan bir düzen demektir ki; Müslümanlar şimdi onunla mükelleftirler. Fakat şartlar çok ağır olursa, Yahudiler gibi maddi bir düzen istememiz veya Hıristiyanlar gibi sadece ruhanî yaşamamız da caizdir. Zaten neshin gerçek anlamı da budur. Bunu da ancak büyük İslam imamları ve önderleri tayin edebilirler. Mesela Bediüzzaman Said Nursî *“Ahir zamanda Hz. İsa’nın din-i hakikisi hükmedecektir”* diyor; Kastamonu Lahikası’nda.. Bunu Hz. İsa’nın gelmesi ile ilgili mütevâtir hadislerden çıkarıyor.

Yani nesih, Allah’ın –hâşâ– daha önce bir şeyi bilmeyip sonra öğrenmesi değildir. Bir durumun, bir hastalığın görülmesi ve ona göre yeni bir ilacın tavsiye edilmesidir. Kabir ziyaretine, önce *“yasak”* denilmesi ve sonra cevaz verilmesinde olduğu gibi.. Ve Enfal, 67’da *“Bir peygamberin devletini kurmadan ganimet almasının yanlış olduğu”* nu anlatan ayet gibi. Nitekim daha önceki hastalık ve sorun yine baş gösterirse (mesela bugün İslam devleti yok) yine o eski hüküm geçerli olur. Yani bugün itibarı ile Müslümanlar fidye ve ganimet alamazlar. Mekke’deki dönem gibi sadece İslam’ı yaşamalılar.

Hiç Değişmeyen Yasadan Dört Numune:

“Kendilerine gelen peygamberi öldüren bir millet, ondan sonra asla yaşayamazlar. Bu Allah’ın hakkaniyet yasasıdır, asla değişmez.” (Fetih, 23; İsrâ, 77)

“Münafıklık yapan, ikiyüzlü davranan sahtekârca yaşayan bir kavmin başına mutlaka büyük bir bela gelir. Bunun hiç istisnası yok.” (Ahzap, 62) *“Onların bütün isteği, yeryüzünde büyük olmak, kötü işleri planlamaktır. Hâlbuki bu iki silah daima geri teper. Evet, bunlar, geçmiş ilkellerin başına gelen ilâhi azap yasasının gerçekleşmesinden başka bir şey beklemiyorlar. Allah’ın yasası ise, başka bir yasa ile ne takas edilir; ne de başka şekle dönüşür.”* (Fâtır, 43)

⁵ Kur’an’daki kıraat farklarına bu açıdan da bakılabilir.

13. İtiraz:

“Her Şeyi Sormayın;” Ayeti Kur’anda Soru Sormanın Yasak Olduğunu Gösterir!?

Cevap: Bu ayet, soru sorma yasağı değildir. Şu beş sosyal gerçeğin ifadesidir:

- 1) Detaylar, teferruat dinin özü değildir. Siz bunlara kalırsanız, evrensel olan hayati, dini ve düzeni anlayamazsınız, demektir.
- 2) Din kolaylıktır. Allah’ın sistemi sade ve mucizevidir. Siz böyle yaparsanız din yaşanılmaz olur.
- 3) Nitekim birçok ümmet bundan batmıştır. Evet, Hıristiyanlar bundan battı. Avrupa’nın çoğu dinsiz olduğu halde Kilise halen 300 sayfalık vaftiz adabını basabiliyor. Vaftiz olmayan Cennete giremez, diyebiliyor.
- 4) Bu ayet, Arapların nasıl cehalet çukurunun dibinden medeniyetin zirvesine çıkarıldıklarını gösteriyor.
- 5) Acaba Kilise ve son dönem İslam bu gibi detaylara battıklarından dolayı değil midir ki; bugün müminler, toplumda biz dindarız, diyemiyorlar.

14. İtiraz:

“Kible Neden Değişti? Bu Bir Çelişki Değil Midir!?”

Cevap:

- 1) İmtihan için.
 - 2) Allah’ın sonsuzluğunun anlaşılması için.
 - 3) Kutsallığın taşlarda değil de manada olduğunu bildirmek için.
 - 4) Doğu ve Batı denilen iki uç tarafı bırakıp orta yolun sembolü olması için.
 - 5) İbrahim’in izine uymak için;
- Ve Roma ile İran’dan uzak bir Hacc ortamının kurulması için..

Dinin mucizevî yapısını şekilden ve maddi oluşumlardan ibaret bilen anlayışa Kur’anın cevabı:

“Bir vakit (çok eski dönemde), Musa (inanç ve düzen adamı) size dedi ki: ‘Ey kavmim (toplumsallaşmış ve değerleri öğrenebilecek grup) siz, buzağıyı (canlı, faydalı; fakat fani ve sınırlı şeyi) mabud edinmekle, nefsinize (yapınıza, duygularınıza) zulmettiniz. (Dengesizlik yaptınız.) Sizi çok güzel yaratan Rabbinize dönün. O somutçu nefis duygularınızı öldürün.. Bu durum, sizi yaratan Rabbiniz katında (beka ve ebediyetiniz açısından) daha iyi ve yararlıdır.’ Bunun üzerine Rabbiniz, sizin soyuta ve sonsuzluğa olan dönüşünüzü kabul etti. O çokça bağışlayan ve esirgeyendir. Sonra, zıtlar dünyasına yükseldiniz; diyalektik süreci öğrendiniz. Fakat yine de birliğe ve sonsuzluğa tam çıkamadınız. Bu sefer kuru ve katı materyalistler gibi; “Biz açıkça Allah’ı görmeden inanmayacağız.” dediniz. Sonsuz ve soyut bir gerçeğin gözle görülemeyeceğini anlamadınız. İşte bu ikinci aşamayı numarasıyla dahi diyalektiklik içeren Bakara, 55. ayet şöyle özetliyor:

“Yine bir vakit dediniz: ‘Ey Musa! Biz Allah’ı gözlerimizle görmeden inanmayacağız.’ Bunun üzerine yıldırım (akımı) sizi yakaladı. Siz de bakıp duruyordunuz.”

Yani negatif-pozitif, hayır-şer diyalektiği birleşince, birlik ve bir derece sonsuzluk akımı gözle dahi görünür. Fakat insanı sarsar. En azından somutçu olan nefsinin öldürür. İşte eğer bu ölümden sonra insan, soyut manevî şeylerle dirilebilse gerçek birliğe ve zirveye ulaşmış olur. Şu 56. ayete bakın: “*Sonra o ölümünüzün ardından sizi dirilttik. Artık tam şükretmeniz gerekir.*” Yani soyut değerlerin kıymetini bilmeniz gerekir. Sonra bu sonsuzluk zirvesinde yine yanlış yaptınız. Allah’ın soyut ve sonsuz olduğunu bildiğiniz halde, O’nu belli bir yönde itikad ettiniz. Allah sadece hayırda, Doğu’da veya Batı’da vardır, dediniz. İşte Bakara, 115. ayet bu devreyi şöyle anlatıyor:

“*Doğu da, Batı da Allah’ındır. Nereye dönerseniz Allah’ın varlığı (ehadiyeti, birliği) oradadır. Çünkü Allah’ın özgün varlığı çok geniştir (sonsuzdur) ve Onun varlığı ilim (bilgi, bilinç) olduğu için sonsuz ve soyuttur.*”

“*Fakat siz bu sonsuz ve soyut bilincin tecelli ve icraatını (birim olarak değil de, genelleme yaparak) onunla aynı olarak kabul etmeniz gerekirken, onları Allah’ın evladı olarak edindiniz. (Allah’ı maddi doğurgan bir varlık olarak bildiniz.) Hâlbuki göklerdeki (metafizik âlemdeki) ve yerdeki (fizik dünyadaki) her şey Onundur. Ona bağlı ve Onun emriyle hareket ediyorlardır.*” [Yani gerçek manada değişik vücutlar ve varlıklar yok.]

“*O, sadece gökler ve yer olarak güzel şekiller yaratmış. (Varlık bir ve sonsuzdur.) O bu sonsuz varlıktan özel bir şey olarak bir dosya yaratmak istediğinde sadece, emri olan ‘Ol!’ ile yaratır. [Ve dindarlar o sonsuz mucizevî bilgileri hurafevari Baba-Oğul şeklinde anlatınca, işi kuru bir teizm olarak dayatınca] hiçbir şey bilmeyen, gelişmiş oldukları halde, ilkel kalan dinsizler de şöyle sorun oldular:*

“*Bu konuda hiçbir şey bilmeyenler, ‘Neden Allah bizimle konuşmuyor. Veya bize bir mucize gelmedi!?’ dediler. Bunlardan önceki ilkel müşrikler de kendilerine gelen peygamberlerine öyle dediler. Kalpleri (anlayışları) tıpatıp aynı.. Hâlbuki araştıran bir toplum için biz ayetlerimizi (belgelerimizi) açıklamışız.*” [Sınav ve imtihanın gerektirdiği kadar..]

15. İtiraz:

“*Kur’anda Ganimetlerin Oranı, Neden Değişik Olarak Veriliyor?*”

Cevap:

- 1) Ganimetler kamunundur. Kamu hakikati ise, Allah ve elçisi ile ifade edilir. Mülkiyetin asıl sahipleri bunlardır.
- 2) Genel olarak, 1/5 bu kamu hizmetine ayrılır. Diğer kalanı ise, mücahitler arasında taksim edilir.
- 3) Ve Sahabeler ganimet için savaşmasın, diye bazen hiç taksim edilmez. (Nitekim Huneyn’de bu mana için Ensara hiç ganimet verilmedi.)
- 4) Ve bazen sosyal dengeler ve gelecek nesiller göz önünde bulundurulur; ganimet almak yasak edilir. (Hz. Ömer’in Suriye ve Irak’taki uygulaması gibi..)
- 5) Acaba neden bu Hıristiyanlar, hiç İncil okumayan Müslümanlar gibi yapıp, Kur’anın hayat, hukuk ve tarih hakkındaki meselelerinde cehaletlerini gösteriyorlar!

16. İtiraz:

“Peygamberlerin Eşitliği Konusunda Neden Farklı Ayetler Var?”

Bunun cevabı şu iki parça bilgidir:

Birinci parça:

Her peygamberin ayrı bir özelliği vardır. Her peygamber ayrı bir renk ve çiçektir. İlahî bilinç ve vahiy konusunda hepsi eşittirler ve aralarında ayırım yapmak yasaktır. Böyle bir ayırım, insanı Allah’ın birliğine inanmamaya ve Onun gönderdiği bazı vahiyleri beğenmemeye götürür. Mesela çok boyutlu ve ontolojik bir bilgi olan metafizik misal âleminde; Cebrail ve Mikail’in Hz. Muhammed’e destek vermeleri ve ona hizmetleri olarak yansıyor ve bu yansıma görüntü olarak somutlaşıyor. Hatta rivayete göre; bu metafizik hakikat, birkaç sahabeye dahi görünmüştür. *Cebrail* bilgi ve bilişimi, Mikâil ise, biyoloji ve ekolojiyi temsil ediyor. Mika, ıslık “il” de Allah demektir. İki kelime beraber olarak “Allah’ın çobanı” manasına gelir.

Fakat maalesef, Müslümanlar kâinat büyüklüğündeki bu evrensel gerçeğin sadece metafizik misali noktasını biliyorlar. Ve “*Peygamberimiz o kadar çok büyüktür ki; Cebrail ve Mikail bile ona hizmet ediyorlar. İşte diğer Peygamberler, bizim Peygamberimiz yanında çok küçük kalıyorlar.*” diyorlar.

Kur’anın “*Peygamberler arasında ayırım yapmayın; onlar arasında ayırım yapmak, dini ve vahyi bilmemek ve anlamamaktır. Eğer böyle bir iddia, milliyetçilik tarzında ise, bu kâfirliğin ta kendisidir.*” mealindeki yasaklarını çiğniyorlar. Bu yasaklar, özellikle Bakara ve Nisa surelerinde açıkça ve tekraren vurgulanıyor. Hemen hatırlatalım ki; Peygamberlerin birbirinden farklı meziyetlerinin olması, aralarında ayırım ve kıyas yapmayı gerektirmez. Bakara, 253. ayet ile İsrâ, 55. ayetin doğru manası şöyledir:

Biz her bir elçi ve Peygambere farklı meziyetler tarzında faziletler vermişiz. Örneğin Davud’a Zebur’u (din ve vahiy yanında devlet ve siyasi gücü) verdik. Demek bu gibi ayetlerin maksut manası “Bazı Peygamberler çok büyüktür. Bazıları ise, küçüktür.” şeklinde değildir.

İkinci parça:

“İşte o peygamberlerin bazılarını, diğerlerinden farklı meziyetler verdik.. Allah bazılarıyla (direkt) konuştu, bazılarının derecelerini yüceltti. Meryemoğlu İsa’ya da mucizeler verdik. Onu Ruh-ul Kudüs ile takviye ettik. Eğer Allah dileseydi, onların arkalarından gelen (o ehl-i kitap), kendilerine mucizeler geldikten sonra, kavga etmezlerdi. Fakat ihtilafa düştüler. Bazıları inanmışken, bazıları münkirdir. Eğer Allah dileseydi, dövüşmezlerdi. Fakat Allah istediğini yapar.” (Bakara, 253)

Ayetten anlaşılan, dinler ve peygamberler arasında dahi, bu diyalektik sürecin getirdiği farklılıklar sonucu diyalektiğin var olduğudur. Bediüzzaman’ın tabiri ile dinler arasında ve kişilerin dindarlığı arasında dahi hakaik-i nisbiye (göreceli gerçekler) vardır. Mesela: *Musa, kelamın yasa kısmını temsil ederken, İsa kelamın mucize kısmını temsil ediyor.* Bu farklılığın sonucu olarak ve diyalektik şeraitin getirdiği ilahî buyruk ile birbiriyle savaşan nice dindar cemaatler ve mezhepler ortaya çıkmıştır, birbirini öldürmüşlerdir. Demek bazı dönemlerde eğer fizik dünyada veya hayatta başta anlatılan diyalektik zıtlar geçerli olmazsa, bu sefer dinler ve mezhepler arası diyalektik süreç işler, kâinatın mukadder gelişmesi devam eder. Yani: “*Allah dileseydi o dindarlar savaşmazdı. Fakat Allah kâinatın gelişmesini diliyor.*”

Bu ayet, tek başına dinlerdeki bu göreceli değişikliği, ehadiyet–vahidiyet gibi göreceli farklılıkları dile getiriyor. Evet, tarihte bu gibi küçük farklılıklardan dolayı bazı savaşlar olmuştur.

Hulasa: İnsanlık tarihinde zengin-fakir diyalektiği esas olmakla beraber, tali bir derecede dinlerin mezhep ve meşrep farkları ve lokal de olsa bazı mezheplerin savaşları, sosyal ve ekonomik yönden yarım kalan diyalektik hareketliliği tetiklemiştir. Yani 2. derecede olan bu bilgi, yazının başındaki söyleme ters değildir.

17. İtiraz:

“Kur’an Bütün Âlemler İçin Bir Zikirdir.”Mealindeki Ayetler Yanında Enam Suresinde: “Mekke ve Çevresi İçin Zikirdir.”deniliyor. Bu Bir Çelişki Değil Midir?

Cevap:

1) Kur’anda bütün semavî dinler evrenseldir. (Bu konuda çok ayet var.)

2) Ayette Mekke ve civarı denilmiyor. “Şehirlerin merkezi ve civarı” deniliyor. Bu da medenî organizasyonların olduğu her yer demektir.

3) En’am, 92. ayet ise, tarihi esbab-ı nuzül açısından vahyi inkâr eden kâfirlere bir cevaptır. Ki o gün itibarıyla Mekke ve civarında hiç din yoktu. Yani bu ayet hususi manasıyla “*Din, dinsizlerin ihtiyacı için gelir*” ilkesini bize bildirir. Yukarıda ifade edilen Kur’anın evrenselliğine aykırı değildir.

18, 19 ve 20. İtirazlarına cevap vermeyeceğim. Çünkü bunlar Arapçayı, belagatı, edebî vurgu ve üslup değişikliğini asla bilmiyorlar. Bunlara cevap vermek, 4 işlemi bilmeyen çocuklara cebir ve yüksek matematik dersi vermek gibi olur.

Acaba binlerce Arap edip ve yazar, bunları görmedi de, şimdiki kısır mevcut Türkçeyi dahi bilmeyen bu nevzade gençler mi bunun farkına vardı! Acaba bunlar, Sami ve gelişmiş bütün dillerin “emir” kipinin 6–7 manaya geldiğini bilmiyorlar mı?

Bunlar hiç mi edebî bir eser okumadılar. Bunlar “İsa’nın ben insanları ateş ile vaftiz edeceğim” gibi binlerce mecaz ifadesini nasıl okuyorlar.

Bu misyonerler, İncil’in o harika üslubunu hiç okumayan cahiller mi? Yoksa 1000 yıllık Rus Edebiyatını yakan ruhsuz komünist kafalı mıdır ki; Kur’anın benzersiz üslup çeşitlerine itiraz ediyorlar. Bunlar hiç mi 10’a yakın üslup çeşidinin varlığını bilmiyorlar. Yoksa sadece sokak dilini kullanan slogancılar mıdır?

Bunlar, Allah’ın farklı icraatının olduğunu, bir kısmı bizzat kendisi yaptığını, bazen melekleri ve peygamberleriyle bazen başka sebepler vasıtasıyla yaptığını okumadılar mı? Bunlar, siyasi silahşorlar mı? Yoksa derin ve yüksek bir dile sahip olan İncil’in müminleri mi?

21. İtiraz:

“Musa’yı Kim Kurtardı.” Firavun Mu, Firavunun Kızı Mı, Firavunun Hanımı Mı?

Cevap: Daha önce yazdığım Taha suresi tefsirinden:

Başta “Peygamber Kıssaları Hakkında Bilmediklerimiz” adlı kitabım olmak üzere birçok kitap ve makalemde ispat ettiğimiz gibi, bu kıssalar ve bu kıssalarda geçen kahramanların anlatılışları tarihî bilgiler değiller. Bunlar arketip, evrensel, zamanlar üstü, sosyolojik ve antropolojik yasalardır. Arkeoloji ve Tarih tarafından bulunmayan, dolayısıyla hurafe sanılan hayalî hikâyeler değiller. Belki “*birer kanun-u külli-i meşhurlar.*” (Her zaman her yerde numuneleri görülebilen evrensel yasalardır.)

İşte bu kurala göre, Musa şeriat ve nübüvvet demektir. Harun velayet ve maneviyat manasındadır. Musanın anası ise, o kutsal yasanın, kucağında geliştiği toplumsal çevre demek oluyor. Musanın ve Meryemin babası olan “İmran” da medeniyet ve bayındırlık gerçeğinin ifadesidir. Evet, medeniyet ve bayındırlık din ve insanîyet yasaları ile gerçekleşmiş ve çağlar üstünden bu güne gelmiştir. Musa, Meryem Harun kavramları bir ailedir; Al-i İmran ile ifade edilirler. Bu evrensel manaları bilmeyenler hâşâ, “Kur’an ve Kitab-ı Mukaddes, tarihi yanlış veriyor” diyorlar.

38. Ayet: “*Ey Musa! Bir vakit biz senin anana her zaman toplumlara gönderdiğimiz bilgiyi vahiy ettik:*”

39. Ayet: “*Ki, sen bu Musayı bir mahfazaya at; o mahfazayı da deniz gibi bol olan nehre at: Nehir onu sahile atar. Ona da bana da düşman olan biri onu alır, diye bildirdik. Ve ben kendimden senin üzerine bir muhabbet koydum. Bunları yaptım ki; sen gözüm (gözlemim) üzere sanatlı ve sağlam olarak yapılısın!*”

Bu 38. ve 39. ayetlerde yasa ve şeriatın oluşması ve gelişmesi için 12 evrensel bilgi veriliyor. Şöyle ki:

1) “*Bir vakit biz senin anana vahiy ettik*” Evet insanlığın başından beri çevre edinen, toplumsal bir yapı oluşturan bütün kabile ve milletler, kendilerine evrensel İlahî bilinç tarafından sosyal ve kutsal bir düzenin ilham edilmesine mazhar olmuşlardır.

2) Bu mazhariyet; bilginin, ruhun ve bir ruh olan vahyin yapısal kanunudur. Yani her organizasyon her birlik her oluşum bir ruha, bir cana, soyut bir özelliğe sahip olur.

3) “*Onu uzaklara at!*” Yani toplum kendisine gelen o ruh ve yasaya sahip çıkamaz, onu uygulamaz; aşırı kutsallık gibi değişik şekillerde onu toplumdan ve uygulamadan uzaklaştırır.

4) “*Onu tabutun içine at.*” Tabut, tapu, tabu kelimeleri aynı kökten geliyorlar. Dokunulmaz, ellenmez, birçok katmanı olan mahfaza demektir. Soyut ve ruhanî olan o vahyin ambalaj biçimi manasındadır.

5) “*Ardından da tabutu nehre at!*” Sonra, bu kutsal yasayı uygulamayan toplum ve çevre, onu zamanın nehrine bırakırlar. Ayette geçen “yemm” deniz gibi geniş ve fakat nehir gibi akan şey demektir. Ki bu tarif zamanın akışı hakikatine tam uyar.

6) “*Deniz (nehir) onu atar.*” Ana, o yasayı o bebeği tehlikeden kurtulmak için atıyor. Onun için buradaki atmaya “kazif” denilmiştir. Deniz’in ve Allah’ın atması için ise, “yukardan ve faydalı bir atma” manasındaki “ilka” kelimesi kullanılmıştır.

7) “Onu sahile atar.” Evet, uzun zaman nehri, binlerce soyut yasa ve bilinci en sonunda zaman nehrinin birer sahili olan belli çağlarda sahile atar. Bunun üzerine olgunlaşmış, güzelleşmiş bu sosyolojik birikime putperest materyalist devlet sahip çıkar. Onu faydalı bir evlat ve hizmetçi yapar.

8–9) “Ona da, bana da düşman olan biri onu alır.” Devlet, gerçek manada sosyal ve kutsal yasanın ve hukukun egemenliği demektir. Bilinçli bir organizasyon demektir. Peki, bu ayette devlet gerçeği neden Musaya (kutsal yasaya) ve Allah’a düşman olarak ifade edilmiştir?

Cevap şudur: Zulme, haksızlığa ve materyalist anlayışa dayalı olan devlet, sosyolojik kutsal yasaların da, çevreyle ilgili İlahî doğal yapının da düşmanıdır.

Kasas suresinde, firavunun hanımı, Tevrat’ta firavunun kızı, burada kendisi, Musayı denizden aldı, deniliyor. Bu farkın esprisi şudur:

• “*Firavunun hanımı*” onun alt yapısı ve maddi organizasyonu demektir. Ki devletin kendisi zalim de olsa, bu alt yapı ve organizasyon her zaman masumdur.

• “*Firavunun kızı*” onun iktidarı demektir. Kitab-ı Mukaddeste “*Babil (zalim devlet) kızı*” tabiri birkaç sefer geçiyor.

• *İster firavunun hanımı, ister onun kızı almış olsun; neticede kutsala, topluma ve çevreye düşman olan firavunun iktidarı onu alıp büyütüyor. Alan gücün polis veya jandarma olması, işin mahiyetini değiştirmez.*

10) “*Benden bir muhabbet senin üzerine ilka ettim..*” Evet, zulüm ve materyalizm çirkinlikleri ile delik deşik olmuş firavunun yönetimi için kutsalın, inancın ve tarih ile geleneğin bilincini üzerinde taşıyan Musa, çok güzel görünmüş ki; herkes onu büyütme ve ona sahip olmak için koşturmuştur.

11) “*Ki sanatlı olarak yapılısın!*” Evet, Allah’ın sanatı ve yaptıkları sonsuz sürecin, sonsuz bilincini ve ruhunu taşıdığından çok sevimli ve güzel olurlar. Onların taklidi adeta muhal olur.

12) “*Benim gözüm üzere sanatlı olarak yapılısın!*” Yani Allah, en sonunda bu tarihî sosyal ve kutsal bilinci adeta görmek istediği Davudî bir Din Devleti haline getirir. *Davud* 14 veya 15 eder. Bu surenin ismi olan “*Taha*” kelimesi de 14 eder. “*Benim gözüm*” manasındaki *Ayni* kelimesi ise, 140 eder. Bu 39. ayetin manasının bir numunesi (13×3) Yahudi Tarihinde fiilen gerçekleşmiştir.

Bahaeddin Sağlam
01. 01. 2011

Not: Ben bu yazının müsveddelerini bitirdikten sonra akşam saat 12’de Mısır ve Nijerya’daki Kiliseye olan saldırıları öğrendim. Dolayısıyla bu hadise münasebetiyle bu cevapları yazmış değilim. Dostlarım bu cevapları güncel siyasi bir malzeme olarak görmesinler. Üç ay önceden bu meseleyi yazmayı düşünüyordum. Fakat ancak bu gün vakit bulabildim. Herkese ilim, barış ve saygılar dilerim.